

XXIV

международен
фестивал
„Мартенски
музикални дни“

Когато фактите са красноречиви

Тогава и задачата на рецензентите значително се облекчава. Формата на рецензията постепенно отстъпва място на естетическия отзив, свързан дълбоко с удовлетворението на професионалния слушател, както и на многобройните ценители на българското симфонично изкуство. На тези, които винаги сърдечно са приветствували големите постижения на родното ни творческо и изпълнителско музикално изкуство.

Предпоследният концерт на „Мартенски музикални дни“ тази година ни срещна с изкуството на Симфоничния оркестър на Българската телевизия и радио, един от водещите наши симфонични състави. На диригентския пюл застана н. а. Васил Казанджиев. Бе изпълнена една действително трудна и авторски разнoliko концертна програма от произведения на Александър Райчев, Васил Казанджиев, Макс Брух и Рихард Вагнер.

„Балканска рапсодия“ от

Ал. Райчев носи типичните за автора и неговото творчество художествено-естетически и инструментални белези: лирично-поетичното изложение на тематичния материал (в случая характерната за рапсодичната форма народностна тема благодарение на авторския талант дава богати възможности за композиционно развитие) и попаднала в сърцата композиторски ръце става образец на майсторско оркестриране. Интерпретацията на Казанджиев и оркестърта напълно покрива авторския замисъл и ни подсказаха, че българските духови инструменти (най-вече медни) могат и във фортепиано да звучат като дирижено меко...

„Картини от България“ е произведение, което отдавна е влязло в страниците на представителните български симфонични творби. Не само по ради възпалението на голямата идея — силното преклонение пред духа на българина и неговия творчески генезис, но и защото е написан

на с високо професионално майсторство. И най-важното — с подкупваща и чиста художествена изповед.

Във втората част за първи път в България чухме Концерт за виола, кларнет и оркестър от Макс Брух, в изпълнение на Жерар Косе — виола, и Койчо Атанасов — кларнет. Не бих искал да се спирам на художествените до стойности на тази творба. Гледище е да се даде подробен преценка от „лъвво слухните“. Но все пак ми се струва, че не бихме могли да припомним това произведение към големите шедевори на композитора. Дължни сме, обаче, да изразим дълбокото си възхищение от високото професионално и художествено майсторство на „благата“ солисти. Аз вече писах за тяхното изкуство като камерни изпълнители. Бих добавил само, че те подчертаха своите големи възможности в изграждането на широко симфонично платно. Майсторски поднесенният акомпанимент бе предпоставка за пълната изява на солистите.

Накрая прозвуча Вагнер — Увертюра към операта „Нюрнберските майстори-певици“. Произведение широко познато у нас. Диригент и оркестър изградиха трудната творба с много настроение и със силно развито чувство за грандиозно симфонично изграждане. Оркестърът звучи меко и благородно. Без излишен патос и „вагнеровска“ помпозност.

Първият концерт на симфоничния оркестър на Българската телевизия и радио бе спорно бе връхна точка във фестивалните програми.

Асен НИКОЛОВ